

26 Ιουνίου 2020

Λόγοι Αββά Ζωσιμά περί ταπεινώσεως

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Χαριτωμένες παραινέσεις](#)

Κι αν ακόμα τα σώματα των ανθρώπων γίνουν γλώσσες για να μας κατηγορούν, είμαι βέβαιος ότι και πάλι κανένας δεν θα μπορέσει να περιγράψει άξια την αναξιότητά μας. Γιατί καθένας που μας κατηγορεί και μας επικρίνει, λέει ένα μέρος μόνο (από τα κακά μας). Όλα δεν μπορεί να τα πει.

Αν, εξάλλου, ο δίκαιος Ιώβ είπε ότι «πλήρης ατιμίας ειμί» — και το «πλήρης» δεν παίρνει καμιά προσθήκη- τι να πούμε εμείς, που είμαστε πέλαγος όλων των κακιών; Με κάθε αμάρτημα μας ταπεινώσε ο διάβολος. Οφείλουμε όμως να

ευγνωμονούμε το Θεό, επειδή ταπεινωθήκαμε. Κι αυτό, γιατί όσοι ευγνωμονούν επειδή ταπεινώθηκαν, συντρίβουν το διάβολο. Και καθώς είπαν οι άγιοι πατέρες, αν η ταπείνωση κατέβει στον άδη, υψώνεται ως τον ουρανό. Κι αν η υπερηφάνεια υψωθεί ως τον ουρανό, καταποντίζεται στον άδη.

Και έλεγε: Ποιός μπορεί ποτέ να πείσει τον ταπεινό να πλέξει λογισμούς εναντίον κάποιου ή έστω ν' ανεχθεί μομφή για άλλον ή να ρίξει τις ευθύνες για οτιδήποτε σε άλλον; Γιατί ό,τι κι αν πάθει ή ακούσει ο ταπεινός, παίρνει αφορμή για να κατηγορεί και να βρίζει τον εαυτό του.

Και θυμήθηκε τον αββά Μωυσή, που τον έδιωξαν οι κληρικοί από το ιερό, λέγοντάς του:

-Πήγαιν' έξω, αράπη!

Κι εκείνος άρχισε να τα βάζει με τον εαυτό του και να λέει:

- Καρβουνόπετσε! Μαύρε! Καλά σου κάνανε! Αφού δεν είσαι άνθρωπος, τι έρχεσαι κι ανακατώνεσαι με τους ανθρώπους; Και, καλά σου κάνανε!